

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ရာဇဝင် ကို ဘယ်သူမိအောင်ချစ်နိုင်မလဲ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရော့ ဓား။ ကိုယ့်ကို မင်း ထိုးခဲ့တဲ့ ဓားလေ။ အဲဒီဓားနဲ့ မင်း ကိုယ့်ကို
အဆုံး စီရင်လိုက်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သျှင်သွေး လက်မထပ်ရသေး
ခင် အထိ ငါ သျှင်သွေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေမယ်။ အဲဒီအချက်
ကို လက်မခံနိုင်ရင် ငါ့ကိုသတ်ပေါ့။

နေသဏ္ဌာန်

ဒါ ငါ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးသော လက်ဆောင်ပဲ သျှင်သွေး။ ဒီလက်ထပ်
စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ် ထိုးလိုက်တာနဲ့ ငါ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို နှင်ပိုင်တ
ယ်။ ငါ့နှလုံးသား ငါ့အနာဂတ်ကို နှင် ပိုင်တယ်။ နှင် ခေါင်းညိတ် လိုက်
တာနဲ့ ငါ့ဘက်က အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားတယ်။

ဘုန်းသိမ်

ကျွန်တော့်အတွက် ရင်မလေးပါနဲ့ ဦးပါကြီးရာ။ လက္ခဏာ မင်းသား
လည်း သူ့ဝေဒနာကို သူဖုံးဖိ နိုင်ခဲ့တယ်လေဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဖုံးဖိနိုင်
ပါတယ်။

ဘုန်းနန္ဒ

ဘယ်သူ့ကို ချစ်သလဲလို့ မမေးပါနဲ့ ။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေခွဲ
လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာ။ သိခံနဲ့ နန္ဒ နှစ်ယောက်စလုံးကို သျှင်သွေးအနား
မှာ ရှိနေစေချင်တာတော့ သိတယ်။

သျှင်သွေးသစ္စာ

အခန်း(၁)

"တစ်ယောက်က ဘုန်းသိခံတဲ့ "

"နာမည်က နန်းဆန်တယ်၊ ဟိ။ ဆက်ပြောပါဦး၊ နောက်တစ်ယော

က် နာမည်ကရော"

"နောက်တစ်ယောက်က ဘုန်းနန္ဒ"

"ဘယ်သူက အကြီး၊ ဘယ်သူက အငယ်လဲ"

"ဘုန်းသိင်္ခက အကြီး၊ ဘုန်းနန္ဒက အငယ်လေ"

ဘုန်းသိင်္ခနဲ့ ဘုန်းနန္ဒတို့ က အသက် နှစ်နှစ်သာ ကွာတဲ့ ညီအစ်ကို အရင်း ခေါက်ခေါက်တွေပါ။ မသိတဲ့ လူတွေ အမြင်မှာ တော့ ဘယ်သူ က အကြီး ဘယ်သူက အငယ်လို့ ခွဲခြားလို့ မရအောင် ရွယ်တူတွေလို ဖြစ်နေကြတာလေ။

ဘုန်းသိင်္ခက သွက်လက် ထက်မြက်သူ။ အငယ်ကောင် ဘုန်းနန္ဒက တော့ အနေအေးပြီး အားနာတတ်သူလေ။ နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက် တစ်မျိုးနှင့် ရှင်းသန့် ချောမော သူတွေမို့ မိန်းကလေး အချို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံရသူတွေပါ။

အခုလည်း -

ဘုန်းသိင်္ခတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အကြောင်းကို သိထားသူ သင်းသင်းမာက အကြောင်း မသိသေးသူ နှင်းဆီနီနီကို ပြောပြနေတာလေ။ ပြောဖြစ် သွားတာက အခု သင်းမာတို့ ရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း မွေးနေ့ ပွဲကို ဘုန်းသိင်္ခတို့ ညီအစ်ကို သေချာပေါက် ရောက်လာမှာ မို့လို့ ပါပဲ။

မွေးနေ့ရှင် သျှင်သွေးသစ္စာက-

ဘုန်းသိင်္ခတို့ ရောက်လာမယ့် အချိန်ကို လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေတာလေ။ ဒါကြောင့် စကားစပ်မိပြီး သူတို့ အကြောင်းကို ပြောဖြစ် သွားတာပါ။ နေတာက သျှင်သွေးတို့ ခြံချင်းကပ် အနီးနားက လူတွေ ရောက်မလာ သေးတော့ -

သျှင်သွေး တစ်ယောက် ဒေါသ ဖြစ်ချင်နေပြီလေ။

"ဟဲ့ သင်း"

"ဟင်"

"ဘယ်တစ်ယောက်က ပိုချောလဲ။ နင်မြင်ဖူးလား"

"လူတစ်ကိုယ် အလှတစ်မျိုးလေ နှင်းဆီရဲ့ ။ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ချောတယ်။ ရှမ်းကြိုက်ရင် နွားချောတယ် ဆိုလားပဲ။ ကိုယ် အားသန်ရာ လူက ပိုချောမှာ ပေါ့။ ရုပ်ဆိုးတဲ့ အထဲတော့ မပါတာ အသေအချာပဲ"

"နင် ညွှန်းနေတာနဲ့ ငါ တွေ့ချင်လှပြီ"

"ဟော"

"ဟင် ဘာလဲ"

"ဟိုမှာ လာနေပြီ"

"ဟုတ်လား"

နှင်းဆီ ခေါင်းက ချာခနဲ လည်သွားသည် လေ။ သင်းမာ မေးဆတ်ပြ ရာကို လိုက်ကြည့် လိုက်တာပေါ့။

"အေးဟယ် ချောတယ်နော်။ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ"

"ချောလည်း စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ။ နှစ်ယောက်လုံးက သျှင်သွေးသစ္စာ က လွဲရင် အခြား မိန်းကလေးတွေကို မိန်းကလေးရယ် လို့ တောင် ထင် ရဲ့ လား မသိဘူး"

"ဟင် အဲဒီလိုကြီးလား"

"အဲဒီလိုကြီး"

ဘုန်းသိင်္ခနဲ့ ဘုန်းနန္ဒ လျှောက်လှမ်း လာတာကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်
တွေ ပိတ်သွား ကြလေတော့သည်။ ။ သျှင်သွေးသစ္စာက ဘုန်းသိင်္ခဆီသို့
လျှောက် လာပြီး -

"နင်တို့ နှစ်ယောက်ကလည်း လမ်းမှာ ကားပျက် နေသလား
ကားကျပ် နေသလား ပြောပါဦး"

ခြံချင်းကပ်က လူတွေ နောက်ကျ ရောက်လာလို့ သျှင်သွေး ရွဲ့ပြီး
မေးလိုက်ခြင်းပါလေ။

"အချိန်မီ ရောက်လာရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား"

ဘုန်းသိင်္ခက ပြန်ပြော လိုက်တာလေ။ သျှင်သွေးက
မျက်စောင်းထိုးပြီး -

"ကြိုရောက်စေချင်လို့ ပြောပြနေတာလေ"

"ကဲပါ သျှင်သွေးရယ် ... အခု ရောက် လာပြီပဲဟာ။ ဘယ်ဘုန်းကြီးပဲ
ခရီးသွား မြန်မြန် ဆွမ်းစားရင်း အတူတူပါပဲ ဟဲ ဟဲ"

"ထားပါတော့"

သျှင်သွေးက မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်း ထပ်ထိုး လေသည် ပေါ့။
သူတို့ သုံးယောက်မှာ နင် ငါနဲ့ သုံးနှုန်း နေကြပေမဲ့ အသက်တွေက မတူ
ပေ။ ဘုန်းသိင်္ခက သျှင်သွေးထက် အသက် တစ်နှစ် ကြီးပြီး ဘုန်းနန္ဒာက
သျှင်သွေးထက် တစ်နှစ် ငယ်သည် လေ။

သျှင်သွေးတို့ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတော့ သျှင်သွေး အသက်က ရှစ်နှစ်
ပါ။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကာ နင်နဲ့ ငါသာ သုံးကြတာလေ။
ဘုန်းနန္ဒာက အစ်ကိုဖြစ်သူ သုံးသလို သုံး၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ
ခေါ်သလိုခေါ်ရင်း နှုတ်ကျိုး သွားခဲ့တာပါ။

"သားတို့ ရောက်လာ ကြပြီလား။ သမီးက လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်နေတာကွဲ့။"

"ကိုကိုကို စောင့်နေလို့ ကြာသွားတာ အန်တီသိမ့်၊ ကိုကိုက သိတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား မင်းသား ရှုံးအောင် ပြင်တတ်တာ"

"အံ့မယ် မင်း ငါ့ကို မကောင်းကျောင်းပို့ မလုပ်နဲ့ နန္ဒ။ မင်း ရေချိုးနေတာ တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်"

"အဟဲ အဲဒါ အရင်ရက်က အရမ်းအေးလို့ သုံးရက် ရေမချိုး ဖြစ်တုန်းက ချေး(ဂျီး)တွေ ချွတ်နေလို့ ပါ"

"ဟယ် တကယ်ကြီးလား"

"ရှူး သူများ တွေ ကြားကုန်မယ်"

သျှင်သွေးက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် မေးလေတော့ နန္ဒက လက်ညှိုး ထောင်ပြီး ရှူးခနဲ လုပ်ပြသည် လေ။

"နင်တို့ ငါ့ကို မွေးနေ့ လက်ဆောင် ဘာပေးမှာ လဲ"

"မူလီ"

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ်လေ နင့်ခေါင်းက မူလီ ဝက်အူရစ် ပြုန်းနေပြီ။ အဲဒါကြောင့် ရှူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာ"

"သိခ် နင်နော်"

"အဲဒါကြောင့် မူလီ လဲပေးမလို့ "

"နင်နော် နင်နော်"

သျှင်သွေး နှုတ်ခမ်းလေး စုကာ ခြေဆောင့် လေပြီပေါ့။ သိခံတို့ ညီ အစ်ကိုက သျှင်သွေးကို စနေရမှ ကျေနပ်သူတွေပါ။

"ငါက နင့်အတွက် တော်ဝင် ရှမ်းမလေး အဆီချဆေး ဝယ်လာတယ် ။ ဝက်ပုပ် ခေါ်ခံရမှာ စိုးလို့ "

"နန္ဒ"

"သူများ တွေ နင့်ကို ဝက်ပုပ်လို့ ခေါ်မှာ စိုးလို့ ပါ"

"ငါ စိတ်တို လာပြီနော်"

"ဒီကလေးတွေ ကတော့လေ တွေ့ရင် စဖို့ နောက်ဖို့ ပဲ။ ဧည့်သည် တွေ ကြည့်နေ ကြတယ်လေ"

ဒေါ်စိမ့်စိမ့်သူ အနား ရောက် လာပြီး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြောလေမှ သုံးယောက်စလုံး ကိုယ်ရှိန် သတ်ကာ -

"ကဲပါ မစတော့ပါဘူး၊ ငါပေးမယ့် မွေးနေ့ လက်ဆောင်က"

ဘုန်းသိမ် ဂျာကင် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်ထိုး နှိုက်လိုက်သည် ။ လက်က အင်္ကျီအိတ်ထဲကနေ ပြန်ထွက်လာတော့ အနီရောင် ဘူးလေးတစ်ဘူး ပါလာသည် လေ။

"ရှေ့ သျှင်သွေး၊ အပေါ်ယံကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့်တော့ တန်ဖိုး မရှိဘူးပေါ့ဟာ"

"လက်ဆောင်တစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ လက်ခံသူရဲ့ တန်ဖိုးထားခြင်း မထားခြင်း အပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ် သိခံ"

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ဒီထဲက ဘာလဲဟင်"

"နင်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ"

ဘူးလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သျှင်သွေးရင်တွေ ခုန်သွားရသည် ပေါ့။ ဒီလောက် ပဟေဠိ ဆန်နေတော့ ဘာများ လဲပေါ့လေ။ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ သျှင်သွေးရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေ တုန်နေလို့ ပါ။

ဘူးကို ဖွင့်လိုက်တော့ -

ဒေါ်သိမ့်သိမ့်သူနဲ့ ဒေါ်စိမ့်စိမ့်သူ ပါးစပ်တွေ ပွင့်ဟသွားသလို သျှင်သွေးက လက်ဆောင် ပစ္စည်းလေးကို မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် စိုက်ကြည့်နေတာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ ပင် မေ့နေသလိုပါ။ နန္ဒလည်း အံ့ဩသလို ကြည့်နေပြီး နောက်တော့ မျက်နှာငယ်သွားကာ ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုဆီသို့ -

"ဦးပါ၊ ကျွန်တော် ယူလာခိုင်းတာ ယူမလာနဲ့ တော့" ဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးကို မက်ဆေ့ချ် ပို့လိုက်သည် လေ။

"ဘယ်လိုလဲ သျှင်သွေး၊ ငါပေးတဲ့ လက်ဆောင် သဘောကျရဲ့ လား"

သျှင်သွေးက ဘုန်းသိင်္ခံမျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး -

"ဒီအသည်းပုံ ကျောက်ခဲလေးကို နင် ဘယ်က ရလာတာလဲ သိင်္ခံ"

"နောက်တော့ နင် သိလာမှာ ပါ"

"ငါ အရမ်း ကြိုက်တယ် သိလား။ အသုံးပြုလို့ မရပေမဲ့ ငါ သိမ်းထားမှာ ပါ"

ပြောပြီး သျှင်သွေး နန္ဒဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ -

"နန္ဒ နင်ကရော မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာပေးမှာ လဲ"

နန္ဒ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

"ကိုကို ပေးပြီးပြီပဲဟာ၊ ငါက ထပ်ပေးရဦး မှာ လားဟ၊ အဟဲ ငါက လက်ဆောင် ပေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ စားဖို့ လာတာ၊ စားဖို့ လာတာ "

"ဟင် နင်က အဲဒီလိုလား"

"ဟုတ်တယ်"

"မခေါ်တော့ဘူး နင့်ကို မခေါ်တော့ဘူး သိလား"

သျှင်သွေး စိတ်ကောက်ပြီး ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားလေတော့ အားလုံး ပြုံးစိစိတွေနှင့်ပါ။ သျှင်သွေးက ဝဝကစ်ကစ် ကလေးလေ။ ဝ ပေမဲ့ သူ့အရပ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်၊ သူ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်နှင့် ကြည့်လို့ ကောင်းသည် လေ။

ချစ်ဖို့ တောင် ကောင်းသေး။

အချို့က ဘဲဥလို့ ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသေးသည် လေ။ ဒါကို သျှင်သွေးက မကြိုက်လို့ သိပ်မခေါ်ကြတော့ပေ။

"နန္ဒ"

"ဗျာ"

"မင်း သျှင်သွေးကို တကယ် ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးဘူးလား"

"ကိုကိုနဲ့ ညီက တစ်အိမ်တည်းနေ ညီအစ်ကို အရင်းတွေပဲဟာ။ ကို ကိုပေးရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ။ သျှင်သွေးက တစ်ခါမှ မွေးနေ့ကို ခုလိုပွဲမျိုးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အခု လုပ်တုန်း ပေးရတာ မင်းလည်း

ပေးပေါ့ကွ"

နန္ဒ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

"မလိုတော့ပါဘူး ကိုကိုရာ"

"မပေးလည်း နေကွာ"

ဘုန်းသိင်္ခံ စိတ်မရှည်သလို ပြောပြီး သျှင်သွေးနောက်သို့ လိုက်သွား
လေတော့သည် ပေါ့။

ဘုန်းနန္ဒလည်း လိုက်လာခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပါလေ။

အခန်း(၂)

သျှင်သွေး အသည်းပုံ ကျောက်ခဲလေးကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး
စိုက်ကြည့် နေမိသည် လေ။ ပြီးတော့ ပြုံးမိသည် ပေါ့။

စိတ်ကူးကောင်းလိုက်တဲ့ သိန္နီ။

အသည်းပုံ ကျောက်ခဲလေးကို ရွှေ့နဲ့ အုံပြီး ကွပ်ထားကာ လော့ကတ်
သီးပုံစံလေး လုပ်ထားတာပါ။ မရှက်လို့ ဆွဲမယ်ဆိုရင် ဆွဲကြိုးမှာ လော့
ကတ်သီးအဖြစ် တပ်ပြီး ဆွဲလို့ ရသည် လေ။

သူ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လဲ။

"သျှင်သွေး"

"ရှင်"

သျှင်သွေး လန့်ပြီး လက်ကို နောက်သို့ ဝှက်လိုက်ပြီးမှ ဒါ ဝှက်နေစ
ရာ မဟုတ်ဘူး လို့ လက်ကို ရှေ့ပြန်ချလိုက်စဉ် -

"ဝှက်မနေပါနဲ့ တူမလေးရယ်။ အန်တီလေး မြင်ပါတယ်။ မွေးနေ့ လ
က်ဆောင် ရတာကို ကြည့်တာပဲ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အန်တီလေးက ရုတ်တရက် ဝင် လာပြီး ခေါ်လို့
လန့်သွားတာကို"

"ဟုတ်ပါပြီ"

တူဝရီး ဆိုပေမဲ့ ညီအစ်မလို ဆက်ဆံကြတာမို့ စိမ့်
တူမလေးအနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ -

"တူမလေးကို အန်တီလေး မေးစရာ ရှိသေးတယ် သိလား"

"မေးလေ"

"မှန်မှန် ဖြေရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေးရဲ့ ။ မေမေ့ကိုသာ ညာတာတွေရှိတာ။ အန်
တီလေးကို သျှင်သွေး ဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့ လဲ"

"အဲဒါတော့ အန်တီလေး ယုံပါတယ်"

စိမ့် တူမလက်ကလေးကို ဆွဲယူပြီး ဖြန့်လိုက်သည် လေ။ ကျောက်ခဲ
လော့ကတ်သီးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက် ဆိုတော့ -

"ဒါလေးကိုကြည့်ပြီး တူမလေး စိတ်ကူးယဉ် နေတာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးနော်"

"ဟာ ဘယ်ကလာ စိတ်ကူးယဉ်ရမှာ လဲ အန်တီလေးရဲ့ ။ သိနီ စိတ်
ကူးကောင်းတာကို သဘောကျလို့ ကြည့်နေတာပါ။ အန်တီလေး မေးမ
ယ်ဆိုတာ အဲဒါလား"

"မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆို ဘာလဲ"

အန်တီလေးက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သျှင်သွေးမျက်နှာကို အကဲခတ်သလို
စေ့စေ့ကြည့်လေတော့ သျှင်သွေး မနေတတ်တော့ပေ။ ဒါကြောင့်
မျက်နှာလေးလွှဲပြီး -

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့ ။ သျှင်သွေး မနေတတ်တော့ဘူး"

"တူမလေး"

"....."

"တူမလေးက ဘုန်းသိင်္ခနဲ့ ဘုန်းနန္ဒ ဘယ်သူ့ကို ချစ်တာလဲ ပြောပါဦး"

"

သျှင်သွေး ရှက်သွေး ဖြာသွားကာ -

"အန်တီလေးကလည်း ဘာတွေ လာမေးနေမှန်း မသိဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး"

"တူမလေး"

သျှင်သွေးက ထပ်မကြားချင်သည့် ပုံစံမျိုးနှင့် နားကို ပိတ်ထားလေလျှင် စိမ့်က လက်ကို ဖယ်ပစ်ပြီး -

"အန်တီလေး ပြောတာ နားထောင်ဦး တူမလေး"

"ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ အန်တီလေးရဲ့ "

"ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူးလို့ တော့ တူမလေး မငြင်းနဲ့ ။ အန်တီလေးလည်း ငယ်ရာကနေ ကြီးလာတာ၊ သိတာမှ သိသိတောင်နေရဲ့ ။ တူဝရီးချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ တူမလေးရဲ့ "

"ဟူး"

လေကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး သျှင်သွေး လော့ကတ်သီးလေးကို ဘူးထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက် သည် လေ။ ပြီးမှ -

"အန်တီလေး"

"ဟင်"

"အန်တီလေး တော်တော် သိချင်နေလား"

"သိချင်တာပေါ့ တူမလေးရဲ့ ။ ကိုယ့်တူမ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူ့အပေါ် ဘယ်လိုစိတ် ရှိနေတယ် ဆိုတာ သိရမှ အန်တီလေးက အကြံပေးလို့ ရမှာ ပေါ့"

သျှင်သွေးပုံစံက အကဲခတ်ရ ခက်သည် လေ။ ဘုန်းသိင်္ခီကိုမှန်း မသိ၊ ဘုန်းနန္ဒကိုမှန်း မသိပါပဲ။ မောင်မင်းကြီးသားတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ခန့်မှန်းရခက်ပါ။ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ရှိနေကြတာတွေ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုပါဘူး။

အဲဒီ သံယောဇဉ်တွေက ဘယ်သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်အရောင် ရှိလဲ ဆိုတာကို မသိတာလေ။

"အန်တီလေး"

"ပြောလေ တူမလေး"

"ဟိုလေ"

"အင်း"

သျှင်သွေးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

"အဲဒီကိစ္စကို သျှင်သွေး ဝေခွဲလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာ"

"ဘယ်လို"

"ဟုတ်တယ် အန်တီလေးရဲ့ ။ သျှင်သွေးလေ သိင်္ခီကိုလည်း သံယောဇဉ် ရှိတယ်။ နန္ဒကိုလည်း သံယောဇဉ် ရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပိုဘူး အတူတူပဲ"

"ဘုရားရေ"

စိမ့် မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ရင်ဘတ် ဖိမိတော့သည် ပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကာယကံရှင်တောင် ဝေခွဲလို့ မရတာ ဘေးလူက ဘယ်လို ဆုံးဖြတ် ပေးနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

"ဒါဆို သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က တူမလေးကို ချစ်တယ် ပြောရင် တူမလေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

သျှင်သွေး မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေလျှင်

-

"ဘုန်းသိင်္ခက ချစ်တယ်ပြောရင် ကလေး ပြန်ချစ်မှာ လား"

"အဲဒါ ပြန်ချစ်မိမယ် ထင်တယ်"

"ဘုန်းနန္ဒက ပြောရင်ရော"

"အဲဒါလည်း သျှင်သွေး ငြင်းဖြစ်မယ် မထင်ဘူး"

"သျှင်သွေးသစ္စာ"

"ရှင်"

"နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်လို့ တော့ မရဘူးနော်။ ချစ်လို့ ရသည် ထားဦးလက်ထပ်ရင် တစ်ယောက်ပဲ လက်ထပ်လို့ ရမှာ ။ ညည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ဖို့ လို လာပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးက ချစ်တယ်ပြောရင် ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပြော"

သျှင်သွေး တကယ့်ကို တွေဝေနေပါပြီ။ အဖြေရှာလို့ မရဘူးလေ။ အန်တီလေး ပြောသလို နှစ်ယောက် ယူလို့ ကလည်း မဖြစ်။ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရင် ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်က သနားစရာ ဖြစ်ဦးမှာ ။

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

နင်နဲ့ တော့ ခက်ပြီ သျှင်သွေးသစ္စာ။

"နှစ်ယောက်စလုံး ယူမယ် အန်တီလေးရာ"

"မြတ်စွာဘုရား"

"ဟီး ဟီး"

"မရွှေသျှင်သွေးရယ် ... လောဘကြီးရင် အခြားနေရာပဲ ကြီးပါအေ။
နှစ်ယောက် ယူလို့ ကတော့ ... ဟင်း ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး သိလား"

"အပျိုကြီးနော် ... ပါးစပ်မသရမ်းနဲ့ "

"ဘာ ... ညည်းပဲ မဖြစ်နိုင်တာ ပြောတာလေ။ ပါးစပ်က ထွက်မိ
တော့မယ် ဟင်း ဟင်း"

"အန်တီလေး"

"ဘာတုံး"

"ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမလား"

"ဘယ်လိုလဲ"

သျှင်သွေးမျက်နှာက စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့်ပါ။ စိမ့်က သျှင်သွေး ဘာပြောမ
လဲလို့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေလို့ ပေါ့။

"ပြောလေ ဘယ်လိုလဲ"

"အဟဲ"

"ဘာအဟဲလဲ"

"သျှင်သွေးက သိခံနဲ့ နန္ဒ နှစ်ယောက်စလုံးကို သျှင်သွေး အနားမှာ ပဲ
ရှိနေစေချင်တာ ဆိုတော့"

"အင်း"

"ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုယ် ဖိတ်ဖြစ်အောင်"

"အင်း"

"တစ်ယောက်ကို အန်တီလေး ယူလိုက်"

"ဘာ"

"ဟဲ ဟဲ"

"လူကြီးကို နောက်စရာလား၊ နောက်စရာလား"

"ခစ် ခစ်"

သျှင်သွေးက ပြောပြီးတာနှင့် ထပြေးလေတော့ စိမ့်က နောက်မှ လိုက်သည် ပေါ့လေ။

အခန်း(၃)

သိင်္ခနဲ့ နန္ဒ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ ဘုန်းသိင်္ခက အကြီးပီပီ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လုပ်ငန်းမှာ ဝင်ပြီး ကူလုပ်နေပြီလေ။ အောင်မြင် ကျော်ကြားချင်သူမို့ အလုပ်ကြိုးစား သည် ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဦးဘုန်းမိုရ်က သားကြီးကို အားကိုးသည် လေ။

နန္ဒကတော့ -

အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားမရသေးလို့ ဝေလေလေ ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။

"သားနန္ဒ"

ဒီအိမ်မှာ နန္ဒကို ချစ်စနိုးနဲ့ သားနန္ဒလို့ ခေါ်တာ ဦးပါကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည် လေ။ ဦးပါကြီးက ခြံစောင့်ပေမဲ့ တစ်အိမ်လုံးက မိသားစုလို သဘောထားခဲ့ ကြတာပါ။

"ဦးပါကြီး၊ သားနန္ဒကို မေးစရာရှိလို့ ကွ"

"မေးလေ"

နန္ဒ သူထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဦးပါကြီးပါ ထိုင်လို့ ရအောင် ညာဘက်သို့ နည်းနည်း ရွှေ့ပေးလိုက် သည် လေ။ ဦးပါကြီးက ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

"ဟိုနေ့က သျှင်သွေးကို ဘာလို့ မွေးနေ့လက်ဆောင် မပေးတော့တာလဲကွ"

နန္ဒ မချီပြုံး ပြုံးလိုက်မိပြီး-

"မလိုအပ်တော့လို့ ပေါ့ ဦးပါကြီးရယ်"

"မလိုအပ်တော့ဘူး ဆိုတော့ လွှင့်ပစ်မှာ လား။ လွှင့်ပစ်ရင် ပြောနော် ငါ သွားကောက်မလို့ "

ရွဲ့ပြောလိုက်တာပေမဲ့-

"လွှင့်ပစ်စရာလားဗျ။ သိမ်းထားတာပေါ့"

"လွှင့်ပစ်ခဲ့ရင် ပြောတာပါကွာ"

ဦးပါကြီး ဘုန်းနန္ဒကို နားမလည် နိုင်တော့ပေ။ ဒီကလေး သျှင်သွေး အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထားသလဲ ဆိုတာ ကိုယ် အသိဆုံးပါပဲ။

သူပေးမယ့် မွေးနေ့ လက်ဆောင်က-

သူ့ခမျာ မစားရက် မသောက်ရက် မသုံးရက်ပဲ စုထားတဲ့ ငွေတွေနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ အရာလေး တစ်ခုပေါ့။ တန်ဖိုးကြီးခြင်း မကြီးခြင်းထက် မေတ္တာတရား ကြီးမားစွာဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းလေးလေ။

အခု မပေးတော့ဘူး ဆိုတော့-

"သားနန္ဒ"

"-----"

"မင်း သိခ့်ကို ငဲ့နေတာလား"

"ကျွန်တော် ကိုကိုနဲ့ ပြိုင်ဘက် မဖြစ်ချင်ဘူး ဦးပါကြီး"

"ဟား"

ဦးပါကြီးက ဟားဆိုပြီး သူ့နဖူးကို သူရိုက်လေလျှင်-

"ဘာဖြစ်တာလဲဗျ"

"မင်းက ခေတ်သစ် လက္ခဏာ မင်းသား ဖြစ်နေလို့ လေ။ မင်းတို့ ရှေ့
ရေး တွေးပြီး ငါ ရင်လေးတယ်ကွာ"

"ရင်မလေးပါနဲ့ ဦးပါကြီးရာ၊ လက္ခဏာ မင်းသားလည်း သူ့ဝေဒနာ
ကို သူ ဖုံးဖိနိုင်ခဲ့တယ်လေဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဖုံးဖိနိုင်ပါတယ်"

"ပါးစပ်က ပြောတာ လွယ်တယ်ကွ။ တကယ် ခံစားရတာက မလွယ်
ဘူး"

"ဟင်"

နန္ဒ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး-

"ဦးပါကြီးက ခံစားဖူးတယ်လား"

"နန္ဒရာ နှလုံးသား ရှိသူတိုင်း ချစ်တတ်ကြ ခံစားတတ် ကြတာပေါ့။
ငါလည်း နှလုံးသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူပဲဟာ"

"ဟား နှလုံးသားပြတိုက် အဟောင်းကြီးထဲက သိမ်းဆည်းထားတဲ့
အနုပညာ လက်ရာဟောင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာပြီ"

"တော်ပြီ မပြောတော့ဘူးကွာ"

"ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျ"

"ပြန်ပြောပြရင် ငိုချင်တယ်ကွ"

"ဟောဗျာ"

"ပြောရင်းနဲ့ သတိရလိုက်တာ ညိုထွေးရယ်။ ဟီး"

နန္ဒ လှောင်ရယ် မရယ်ချင်ပါဘူးလေ။ ဦးပါကြီးလည်း သူ့ခံစားချက်
နဲ့ သူ ရှိခဲ့မှာ ပဲပေါ့။

အခန်း(၄)

"သိခ့် သိခ့်"

"-----"

"နန္ဒ"

"-----"

"သိခ့်ရေ နန္ဒ"

"ဟ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်နဲ့ နောက်က လူဆိုးတွေ လိုက်လာလို့ လား"

သိခ့်နဲ့ နန္ဒ နာမည်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ သျှင်သွေး။ သိခ့်ဆီးပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ဆက် မတိုးဖြစ်ပဲ ရပ်တန့် သွားတော့သည် လေ။ မဟုတ်တဲ့ စကားကို ပြောလိုက်တာကိုး။

"နင်ကလေ ငါ့ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်း မပြောဘူး သိလား"

"နင်က ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ"

"ဘာ"

"ဒီမှာ ငါ စာရင်းဇယားတွေ လုပ်နေတာလေ။ နင် အိမ်ထဲ ဝင်လာ

တာ မဟုတ်ဘူး လား။ ရောက်အောင် လာလေ။ ဘာလို့ တကြော်ကြော် ခေါ်နေသေးလဲ"

"နင် အလုပ်လုပ်နေတာ ငါမှ မသိတာ"

"သိမလား ဝင်မလာဘဲ အပြင်ကတည်းက တကြော်ကြော် ခေါ်နေတာကိုး။ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး အသံမြဲကြီးနဲ့ အော်ခေါ်နေတာ သူများကြားမှာ နင် မရှက်ဘူးလား"

သျှင်သွေး ခြေလှမ်းကို ရှေ့ဆက် တိုးသွားပြီး ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ-

"ဘာရှက်စရာ ရှိလို့ လဲ၊ ငါက သူများ ပစ္စည်း ခိုးစားနေတာမှ မဟုတ်တာ။ သူများ အပေါ် မတရား လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ မဟုတ်မဟုတ် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး"

"ကျွတ် တော်တော့ဟာ"

ပြောပြီး ဘုန်းသိင်္ခီ လက်ပံတော့ပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက် သည် လေ။ အနီငယ်လိုစိတ်နဲ့ ပါးစပ်ကသာ မနှစ်မြို့ဟန် ပြောနေတာ။ တကယ်တမ်းမှ သျှင်သွေးကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်တာလည်း မဟုတ်ပေ။

မျက်နှာချင်း ဆိုင်တော့ မတည့်။ မမြင်ရတော့ မနေနိုင်လို့ လိုက်ရှာမိတာပဲလေ။

"ကဲ ပြော နင် ဘာပြောမလို့ လဲ"

"နင် ဒီနေ့ အားတယ် မို့လား"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဒီနေ့ ရံတင်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ငါ ကြည့်ချင်လို့ ။ အဲဒါ

လိုက်ပြခိုင်း မလို့ ပါ။ ဒီနေ့ သမ္မတမှာ ရံတင်တဲ့ ကား အရမ်း ကောင်းတယ်။ အဲဒီကားမှာ ပါတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေ ကိုယ်တိုင်လည်း လာကြမှာ ။ ပရိသတ်တွေကို လက်မှတ် ထိုးပေးမှာ ဟ"

"လက်မှတ်က ဘယ်နေရာမှာ ထိုးပေးမှာ လဲ"

"သမ္မတ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ လေ"

"အဲဒါတော့ ငါသိတာပေါ့။ လက်မှာ လား စာအုပ်မှာ လား။ ရင်ဘတ်မှာ လား"

"သိခံ ငါ့ကို မရွံ့နဲ့ နော်၊ နင် လိုက်မပို့ချင်နေ ငါ နန္ဒကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်"

သျှင်သွေး ထရပ်ပြီး ထွက်သွားမယ် လုပ်တော့ သိခံက သျှင်သွေး လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ် ထားသည် လေ။

ထိုင်နေတာ ဘေးချင်းယှဉ်ကိုး။ ဒါကြောင့် လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားပြီး

-

"လိုက်ပို့မယ်"

သျှင်သွေး မျက်နှာလေး ပြုံးသွားစဉ်-

"အေး ... တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်။ ငါ မသိဘဲနဲ့ ချစ်သူ ရည်းစား မထားနဲ့ ။ ထားရဲထားကြည့်"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါနဲ့ တွေ့မယ်"

"ကြောက်စရာကြီးပါလား"

"သွား အလှပြင် အဝတ်လဲ"

သျှင်သွေး ကျေနပ်သွားပြီလေ။ သိင်္ခက အပြောဆိုးပေမဲ့ သျှင်သွေးကို အလိုလိုက် သားပဲဟာ။

"ဟာ ဝက်ပုပ် ရောက်နေပါလား။ ဘယ်အချိန် ရောက်နေတာလဲ ဝက်ပုပ်"

"နန္ဒနော် ... ဘာဝက်ပုပ်လဲ။ နင် ငါ့လို ဝချင် လှချင်လို့ ရလို့ လား"

ဝက်ပုပ်ခေါ်တော့ သျှင်သွေး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီပေါ့။ နန္ဒက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့-
ငုံ့-

"နင်ကလည်း ချစ်လို့ စတာကို"

"ဟင်"

သျှင်သွေး စိတ်မလုံဖြစ်ကာ သိင်္ခမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ စူပုပ်ပုပ်ပါ။ ကိုယ်တွေ ရုပ်ရှင်ကြည့်သွားရင် နန္ဒထားခဲ့ရမှာ စိတ်မကောင်း သလိုကြီးပါပဲ။ ဒါကြောင့်-

"နန္ဒ"

"ဟင်"

"တို့ ရုပ်ရှင် သွားကြည့်မလို့ ။ နင်ပါ လိုက်ခဲ့လေ"

နန္ဒ အစ်ကိုဖြစ်သူ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

"မလိုက်ပါဘူးဟာ၊ ငါသွားစရာ ရှိသေးတယ်"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဟာ နင်ကလည်း အစစ်အဆေး အမေးအမြန်း ထူလိုက်တာ။ မေမေတောင် အဲဒီလောက် စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း မရှိဘူး။ နင်နဲ့ ငါ နှစ်

ယောက်တည်းဆို မသွားချင်ဘူးလား။ မသွားချင် မသွားနဲ့ "

ဘုန်းသိင်္ခက အဲဒီလိုပါ။ နန္ဒ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အတ္တကြီးလိုက်တာလို့ အပြစ် မတင်ရက်ပါဘူး။ လူတိုင်းမှာ မတူညီတဲ့ အတ္တကိုယ်စီ ရှိကြတာပဲ လေ။ ကိုယ်က မျှိုသိပ်နိုင် စွမ်းအားကြီးပြီး ကိုကိုက ဟန်မဆောင် နိုင် တာသည် ။

သျှင်သွေးကို-

ကိုယ်ချစ်တာထက် ပိုချစ်လို့ ပေါ့လို့ ဖြည့်စွက် တွက်လိုက်တော့ ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ အတ္တက ကိုယ့်အတွက် ခါးမှန်းသိသိနဲ့ ဆေးဖက်ဝင်လို့ သတ်မှတ်ပြီး မျှိုချလိုက်ရ ပြန်ရောလေ။

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး သိင်္ခရဲ့ ။ ငါက နန္ဒကိုလည်း လိုက်စေချင်လို့ ပါ။ သုံးယောက်ဆိုတော့ ပိုပြီး ပျော်စရာ ကောင်းတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုနန္ဒက မလိုက်ဘူး ပြောနေတယ်လေ"

"အေးပါ ငါအိမ်ပြန်ပြီး အဝတ် လဲလိုက်ဦးမယ်"

"မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်"

"ခြေထောက်တွေ လက်တွေက လှုပ်ရှားနေတာလေ။ စက် မဟုတ်ဘူး ။ အချိန် မကန့်သတ်နဲ့ "

သျှင်သွေး မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပြီး-

"စကားပြောရင် သိပ်ပြီး အမိန့်ဆန်တာပဲ"

ပြောပြီး သျှင်သွေး ခြေဆောင့်၍ ထွက်သွားလေတော့ နန္ဒက

"ဟုတ်သားပဲ ကိုကိုရာ၊ စကားပြောရင် အေးရာအေးကြောင်း ပြောမှ ပေါ့"

"မင်း ငါ့ကို ဆရာ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ၊ ငါ ပြောတတ်သလို ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှ တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကြားရတဲ့ လူက နားထဲ မိုးကြိုးပစ်သလို မခံသာဘူးပေါ့"

"ဘာကွ"

"ဘာမှ မကွဘူး၊ မတ်မတ်ပဲ ရပ်နေတာ"

နန္ဒ စိတ်တိုင်းမကျလို့ ပြန်ပြောမိတာလေ။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလည်း စကား၊ မာထန်ထန် ပြောလည်း စကားပဲ။ စကားချင်း တူပေမဲ့ နားဝင်ချို့တာချင်းမှ မတူတာ။

အဲဒါ ပြောတတ်သလို ပြောတာ ဆိုတော့ လူတိုင်းကို ဒီလို ပြောတာ ဆို ထားတော့။ အခုက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး လေ။ အခြားသူတွေနဲ့ စကားပြောတာ အဆင်ပြေပြီး သျှင်သွေးကိုကျမှ အမိန့်ပေးချင်တာမျိုး။

"မင်းနော် သတိထား"

နန္ဒ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုကိုက ချစ်ဟန်ပြပြီး တစ်ဖက်မှာ အနိုင်လိုချင်စိတ် ရှိတာကို မကြိုက်တာ။ သျှင်သွေးကို အားနာဖို့ ကောင်းသည် လေ။ ချစ်လို့ အလိုလိုက် တာတောင် သာယာညင်းပျောင်း မရှိလေ တော့-

ဟူး ... ခက်တယ်။